

Повече от Ден За Добра тренировка

От Каролина Малдонадо Лейес
(По истинска история)

Тази история се случила в Боливия.

Исмаел се усмихна, излизайки навън на слънце. Той и Папà (от испански – татко) отиваха в парка. Докато вървяха, Исмаел държеше Папà с едната ръка, а в другата носеше футболната си топка. Исмаел обичаше да прекарва време с Папà – особено когато играеха футбол!

Когато стигнаха до парка Исмаел се огледа. Една жена плевеше трева близо до футболното игрище. Семейство се разхождаше по тротоара. Никой не играеше на футболното игрище. Исмаел и Папà щяха да имат много място за тренировки!

„Готов ли си да играем?“ – попита Папà.

„Да!“ Исмаел тичаше възможно най-бързо по игрището. Упражняваше се, тичайки на зиг-заг, изпълняваше наказателни удари и корнери.

Папà ритна топката силно. Тя прелетя право над главата на Исмаел!

„Аз ще я взема“ – каза Исмаел. Той изтича до ъгъла на игрището и взе топката. Видя, че жената все още ровеше в пръстта. Изглеждаше уморена.

„Сега аз ще бъда вратар – обади се Папà. – Видж дали ще можеш да отбележиш гол!“

Исмаел изтича обратно и ритна топката към вратата. Папà се протегна, за да я спре, но за малко пропусна.

„Гооооол!“ Исмаел се зарадва, когато топката влезе в мрежата.

Скоро измина цял час. „Време е да се прибираме у дома“ – каза Папà.

Исмаел погледна назад към жената, която плевеше. *Да работиш на слънце не е толкова забавно, колкото да играеш футбол* – помисли си той. Искаше му се да я развесели. Тогава му хрумна една идея.

„Папà, не мислиш ли, че тази жена върши добра работа?“ – попита той.

„Моля? – Папà погледна към жената. – А, да“.

„Мисля, че трябва да отидем да ѝ го кажем!“ – каза Исмаел.

„Ами, трябва да побързаем да се приберем у дома. Мама ни чака“ – каза Папà.

Исмаел гледаше как жената си бърше челото. Чувството да говори с нея стана по-силно. „Наистина мисля, че трябва“ – каза той. Хвана ръката на Папà и тръгна към нея.

„Добро утро, госпожо“ – каза Исмаел и помахна с ръка.

Жената не погледна нагоре. „Какво искате?“

Исмаел разбра, че не е много щастлива. Но това не го спря. „Исках да ви кажа, че вършите страхотна работа“.

Този път жената погледна нагоре към него. Исмаел се усмихна. „Благодаря ви, че се грижите за парка!“

Жената му се усмихна. „Благодаря ти!“ – отвърна тя. След това усмивката ѝ стана още по-голяма. „Много ти благодаря“.

Исмаел се почувства щастлив, докато се прибираше у дома с Папà.

„Мисля, че това, което ѝ каза, беше важно за нея“ – каза Папà. „Радвам се, че се вслуша в усещането, което имаше“.

„И аз също“. Исмаел се замисли за момент. След това попита: „Мислиш ли, че това беше Светият Дух?“

Папà кимна. „Понякога Светият Дух ни дава идея да помогнем на някого. И ти направи точно това“.

Исмаел се усмихна. Да говори с жената беше нещо малко и незначително, но направи деня ѝ по-добър. Да се вслуша в Светия Дух направи и неговия ден по-добър. ●

